

12 Söndagen efter Trefaldighet

1 Årg. Ev. Mark. 7:31-37

I.N.J

Idag får vi i evangelisten Markus sällskap bli vittne till hur Jesus botar ”*en man som var döv och knappt kunde tala*”. Den fråga många ställer sig som läser eller hör berättelsen är väl: Har detta hänt? Gjorde Jesus under?

När jag predikar brukar inte lägga ned krut på att argumentera *för* att Jesus kunde göra under. Det är *trons självklara utgångspunkt*. Jesus var ”*sann Gud*”, d.v.s. hade del i samma gudomliga egenskaper som sin Fader i himmelen. Därför kunde han ibland – inte alltid – utan när det tjänade hans syften - göra det oväntade – göra det underbara. Vore det inte så – varför skulle vi tro på honom då – d.v.s. sätta vår lit och vårt hopp till honom – och när vi skall lämna världen – befalla vår fattiga själ i hans händer? Om han inte kunde bota en dövstum – hur skulle han då kunna vara i stånd att öppna himlaporten för en fattig, syndig människa. Och då, är han ju inget att tro på. Så då kunde jag säga Amen nu – och avlysa vår gudstjänst – för det vi håller på med ber, sjunger, predikar och firar nattvard – det vore meningslöst.

Huvudfrågan är alltså inte: *Kunde* Jesus göra under – det är själva utgångspunkten – utan istället denna: Det Markus berättar för oss om undret i Dekapolis, vad betyder det för oss idag - för oss som samlats till gudstjänst denna söndag? Vad vill de heliga orden förmedla? Vad är dess budskap till oss idag? Det är den fråga varje predikant och bibelläsare har att ställa sig. Att en människa som var dövstum blev frisk för tvåtusen år sedan – är visserligen både förunderligt och stort – men *vad rör det mig och det liv jag lever här och nu?*

En frestelse för varje predikant är att göra vad vi skulle kunna kalla för att ”*spiritualisera*”. Och det betyder att man tänker ungefär så här, att det Jesus på ett *bokstavligt, kroppsligt* och *yttre* sätt gjorde med den dövstumme, det måste han på ett *bildligt, själsligt* och *inre* sätt göra med oss. Vi är på många sätt både andligen döva och stumma. Synden har gjort oss sådana. Med sitt ord vill Jesus göra oss hörande igen, så att vi kan uppfatta Guds tilltal, lösa vår tungas band så att vi kan tala redigt i andliga ting, som andliga människor – med insikt och inte som tomma och skramlande tunnor!

Låt gå – det kan väl vara tillåtet att predika så. Guds Ord har ju mer än ett skikt och det helt riktigt att vi människor på så många sätt är döva för Guds tilltal, att Jesu mäktiga ”*Effata*” – ”*Öppna dig*” – behöver uttalas över oss, eftersom vi är både okunniga och ”*kan knappt tala*” i andliga ting. Men hur uppbygglig en sådan predikan än skulle vara – det är inte *det* som är textens egentliga budskap.

Skall vi förstå det, måste vi ställa oss ytterligare en fråga: *Varför* gjorde Jesus under? Att det inte var för att skapa sensation – det förstår vi. Markus skriver ju att Jesus uttryckligen *förbjuder* dem som blev vittne till undret att berätta för andra om det - han ville inte att folk skulle tro att han var en inomvärldslig Messias eller en jordisk lyckokung. En sådan var det ju annars många som väntade på. Och popularitet och ställning sökte han inte för egen del. Tvärtom! Nej, en del av svaret på frågan *varför* Jesus gjorde under, är hans obegripligt stora kärlek.

Lade du märke till vad Markus skriver? Det står att Jesus "*andades djupt*" innan han sade sitt "Effata" – det kan också översättas med att han "*suckade*" – ett uttryck för *djup medkänsla* alltså. Det berättas på många ställen, att Jesus greps av medlidande, ja, t.o.m. vrede och gråter när han ser den mänskliga nöden, när han möter sjukdom, hunger och död. Han var kommen för att befria – att upprätta och hela Guds skapelse. Därför gör han det underbara. Och när han gör det – och *här har vi nyckeln* till alla de texter i evangelierna som handlar om hur Jesus gör under – då visar han på ett konkret sätt vad Guds rike är för något – det som visserligen när i hans gestalt – men som skall komma i härlighet vid tidens slut en gång.

För att upprätta Guds rike – hans herravälde – det var därför Jesus var kommen till världen. Det var därför han dog på korset! När han därför gör under, då fick människorna en försmak av det rike som skulle komma – den bar till dem ett hopp, att så här är visserligen tillvaron – till följd av att synden kom in i världen – märkt av lidande, nöd, förgängelse och död – *men* så skall det inte förbli. Dessa fördärvets makter som håller Guds skapelse fången – skall inte få sista ordet. En gång måste de släppa greppet – och det för hans skull som står där och säger sitt mäktiga: "Effata!"

Inget är *hopplöst* längre. Det är kärnan i budskapet idag. *Inget är hopplöst* – eftersom vi har Jesus! När han botar den dövstumme, de lama, de blinda, de spe-tälska – då förstår vi, att *i Guds rike finns ingen sjukdom, utan friskhet, hälsa och kraft*. När Jesus mättar de hungrande – ger bröd åt 4.000 människor på en gång - då förstår vi, att *i Guds rike lider man inte nöd och brist* – där finns ingen ojämlikhet – där har inte somliga mer och andra mindre.

Och när Jesus uppväcker de döda – och det gjorde han faktiskt bara vid tre tillfällen - då förstår vi att *Guds rike är liv – oförgängligt, frisk, sprudlande och okuvligt liv*. Precis som aposteln Johannes skriver i Uppenbarelseboken – där han i en syn fick blicka in i den tillvaron: "*Gud själv skall vara hos dem, och han skall torka alla tårar från deras ögon. Döden skall inte finnas mer, och ingen sorg och ingen klagan och ingen smärta skall finnas mer. Ty det som en gång*

var är borta" (Upp 21:3-4). Ja, sådant är Guds rike – ville Jesus säga till oss idag – så är det att leva som en medborgare i det riket – i en tillvaro där inget skall fattas *"blott sorgen som tär och plågar oss här"*. Och framförallt: Du har hemortsrätt i det riket – du kan bli ett rikets barn – genom tron på honom!

Så är alltså berättelsen om hur Jesus botar den dövstumme i Dekaplis, en berättelse med ett budskap till oss som lever tvåtusen år senare. Den ville få säga: Det finns hopp! För livet far ju hårt fram med oss ibland, trots att vi lever i välfärdens Sverige. Nöden finns, sjukdomen också, liksom sorgen och döden. Visst kunde vi tycka, att Jesus skulle göra under även idag. Han är ju inte den som levde en gång för länge sedan – han tillhör inte det förgångna – utan den levande och uppståndne Herren som är med oss här och nu! Visst kan det underbara ske även idag. Helande är fullt möjligt. Men tänker vi efter - Jesus botade ju inte *alla* sjuka i Palestina, han mättade inte *alla* som hungrade och for illa, och *alla* som förlorat sina nära och kära, fick dem inte tillbaka till livet igen. Undrens mening var ju inte, att göra livet här på jorden så bekvämt och behagligt som möjligt! Någon inomvärldslig "lyckomessias"- ställer inte Jesus upp på att vara. Och just genom att gapa och skrika efter fler under – inte minst när vi drabbas av sjukdom och sorg – avslöjar väl den föga hedrande sanningen – att vi kanske främst är intresserade av att njuta av Guds rikets frukter och förmåner – än av att verkligen vara rikets barn och höra honom till som är konung i det riket!

Så har alltså Jesus - genom att göra under - visat *vad Guds rike är* och hur det är att leva i det riket. Och så har han varnat och sagt, att man inte skall tro sig få del av rikets frukter om man inte vill vara ett rikets barn. Och nog ville vi det – både du och jag! Och det är ju möjligt – genom tron. Och då när vi läser evangeliets berättelser om allt det Jesus sade och gjorde – då får också vi en försmak och glimt av det riket och längtan föds, att få ha del i det. Och då blir också bönen i Fader vår både kärare och angelägnare: *"Tillkomme ditt rike"* – *"Låt ditt rike komma!"*. Vi vet ju, att hur svårt och tungt livet och tillvaron här på jorden än kan vara, så är det inte meningen att det skall *vara* så här – det är inte meningen att det skall *förbli* så här. Vi har ju sett en skymt av Guds rike! En gång skall det komma i härlighet. Det är ingen billig tröst. Det är vårt hopp. Och som Paulus säger: *"I hoppet är vi frälsta"* Rom. 8:24). Amen.